

A kobra tánca

Sogron isten letekint Ynevre, homlokát bosszúsán ráncolja. Tekintete végigsöpör a rónákon, hegyeken, erdőkön - ingerülten állapítja meg, hogy ez a világ sem a régi már. Egyre több idegen istent imádnak, jöttment senkiket. Pillantása megállapodik egy városállamon észak és dél határán, és megenyhül. Igen, itt még állnak a neki szentelt szentélyek és templomok. Ordan népe tudja, milyen az igaz élet. Tudja, hogy minden fontos dolognak ő, Sogron az ura. Övé a Tűz, a Fény, a Tudás, és igen, övé a Bosszú is.

A tűz hónapjaiban járunk. Ez a város legnépszerűbb időszaka. Egymást érik az ünnepek, tűzvarázslók ezrei gyűlnek Ordanba, hogy együtt köszöntsék istenüket... Ebben az időben tilos kígyót ölni. Aki bántani merészeli e néma lényeket, azt Sogron, a Tűzkobra könyörtelenül megbünteti. Errefelé bárki inkább halálra maratja magát, semhogy túlvilági boldogságát feláldozza.

Ha eltelnek a Tűz hónapjai, Sogron kígyóit legközelebb a Hatalom és a Szertartások havában ünneplik, ekkor azonban igen látványosan. Ezekben a hónapokban nem tilos érinteni az állatokat, sőt, kötelező a kígyóáldozat Sogron tiszteletére.

Kígyót csak beavatott, hozzáértő áldozhat; ez Főként a tűzmágusok feladata, szigorú szertartási rend szerint.

A szolgák fonott kosárban hozzák a kígyókat, leteszik a földre, majd hátralépnek. Bevonul a szertartást végző kígyóölő: egyik kezében ezüst, másikban aranytányér. Az edényeket a földre helyezi, s kántálásba kezd, közben leveti cipőit. Felnyitja a kosár tetejét, kiemel egy sötétségtől kábult kígyót, a földre teszi, és vár. A kígyó rendszerint hamar magához tér, és nyomban támad. A kígyóölő gyakorlott mozdulattal megragadja a hulló farkát, felrántja az állatot, majd elkapja és megszorítja a nyakát, közvetlenül a fej alatt. Azután leguggol, meztelen bal lábával a kígyó farkára, jobbal pedig a fejére lép. Mutató- és hüvelykujját végigfuttatja a hulló hátán, kitapintja azt a helyet, ahol a máj és az epehólyag találkozik. Éles kést húz elő, melynek markolatát kígyók díszítik, rövid vágást ejt az állat bőrén, kihúzza az epehólyagot, az ezüsttálba helyezi, majd egy mozdulattal lemetszi a fejet, és az aranytálba teszi. Amikor végzett, újabb kígyót húz elő a kosárból, és előlről kezdi az egészet, a kígyófejeket később rituálisan elégetik, az epékből pedig italt készítenek a szertartásokra. Mivel a vallás nem tiltja a feláldozott kígyók elfogyasztását, ilyenkor szinte az egész város kígyóhúson él. Azt mondják, ettől izmaikba költözik a Tűzkobra ereje.

A következő ünnepi hónap a Harc hava. Ekkor kígyóviadalokat rendeznek, ahol kedvére fogadhat a nép. Lépten-nyomon kígyó-mongúz, kígyó-kutya, vagy éppen kígyó-ember küzdelembe botlik a járókelő.

Ezekben természetesen a legveszélyesebb kígyók mérik össze erejüket kiképzett kígyó-harcosokkal: mindkét fél egyenlő eséllyel harcol. A Harc havát kiváltképpen a harcosok kedvelik, míg a tolvajok és orgyilkosok szívéhez a Bosszú hava áll legközelebb. Aki ezekben a hónapokban kígyómérget használ jogos bosszúja beteljesítéséhez - akár felbérelt személyen keresztül is -, bizton remélheti Sogron támogatását. Ilyenkor a mérgek ereje többszöröződik; egy gyenge mérge szakértő kezekben könnyen válhat halálos fegyverré.

A kígyókhoz rengeteg babona és félelem kötődik, amelyek elterjedtek egész Yneven. Azt mondják, a kígyóölők képtelenek fiúgyermeket nemzeni, ezért a nők nem igazán rajonganak értük. Aki leköp egy kígyót, az kígyó által hal meg, méghozzá rövid időn belül. Ha valakit megdobnak kígyószemmel, az megvakul: aki bizonyos holdállásban kígyónyelvet eszik, az megérti az állatok beszédét; a levedlett kígyóbőr szerencsét hoz; az örölt kígyópikkelyt szerelmi bájitalokhoz használják; akit kígyó látogat meg álmában, azzal különös dolgok történnek.

Szomorú legenda járja egy ordani hercegnőről, aki mindig igyekezett Sogron kedvét keresni, s az isten nem is feledkezett meg róla. Házassága alkalmából, amit a Hatalom és a Szertartások havában tartott, kétezer kígyót áldozott saját kezűleg az istennek, hogy szerencsés legyen a nász. Hamarosan álmot látott, amelyben egy zöld kígyó látogatta meg, és fiúgyermeket ígért neki, aki kilenc hónap múlva meg is született. Teljes boldogságban élt férjével és kisfiával, mígnem egyszer, a Tűz hónapjaiban ellenség támadt rájuk. Kongott a kincstár, a zsoldosok hónapok óta nem kapták meg bérüket parancsnokuk úgy határozott, elhagyják a hercegnőt, ha nem fizet.

A hercegnő megkerestette a birodalom legnagyobb kobráját, egy pincébe vitette, arany kígyókkal díszített ruhát öltött, és segítségért cserébe önmagát ajánlotta Sogronnak - védtelenül bezárkózott a kígyó mellé. A feldühített állat nyomban felágaskodott, s az asszony felé lendült, ám mielőtt megmarta volna, hirtelen visszahőkölt. Nem bántotta a hercegnőt. Az asszonyra ezután

álom szállt, amelyben egy arany-fehér pikkelyű kígyó jelent meg. Reggelre kelvén, amikor felébredt és a kobrára tekintett, jókora ládát látott a kígyó védelmében. Temérdek kincs hevert ott, melyhez a hüllő csak a hercegnőt engedte hozzáférni - a Tűzkobra ajándéka, mellyel kifizethettek a zsoldosokat és legyőzhették az ellenséget.

Ha ezek után azt hinnénk, hogy Sogron az emberek könyörületes jótévője, keservesen tévednünk kell. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy a hercegnő - aki a regélők szerint továbbra is az isten lelkes híve maradt - utóbb szörnyű halált halt. Egy éjjel, nem sokkal negyedik gyermeke születése után, fekete-ezüst kígyóval álmodott, ami a karjába mart. Amikor felébredt, valódi kígyóharapás nyomát fedezte fel magán. Hamarosan egy kegyetlen mérge hatásai ütköztek ki rajta. Elvesztette józan esztét, állandó fájdalmak gyötörték, hetekig szenvedett, majd lebénult és teljes öntudatlanságban lehelte ki lelkét. Senki nem tudja, mi lehetett a bűne. Története ékesen bizonyítja: jobb nem zavarni az isteneket.

Akármilyen kínos halált is halt, a hercegnőnek követői támadtak. Megalapították a „Tűzkobra fehér asszonyai” szektát, amelybe csakis érintetlen fiatal lányok léphetnek be. Ezeket rendszerint szüleik adják a hegyekben megbúvó kolostorok valamelyikének. A falak mögött néhány éven át a szertartások és a tiszta élet rendjét tanulják, majd következik a próba és a beavatás, mely az Ordani Nagy Szertartáskönyv szerint a következőképp zajlik:

„A Kobra Fehér menyasszonya, a hamvas, tavaszi bimbó. Pompás tűzrózsák vezetik mátkája elébe, táncolnak, lobognak a szélben.

A Nagyúr kiterjeszti lángoló köpenyét: magához hívja jegyesét, együtt hajlik a virágokkal, szeme mint fagyott téli csillag. S átöleli asszonyát. Csókra nyújtja ajka szirmait az ártatlan virágszál...elfogadja-e a haragvó Nagyúr? Asszonya lészen e földön, avagy, jaj, örök álomba zuhan, hogy egy új életben, tisztább lélekkel újra próbálkozzék?”

Prózai szavakra fordítva mindez annyit tesz, hogy a jelöltnek meg kell csókolnia Ordan legveszedelmesebb kígyóinak egyikét, a tűzkobrákat. Ezt a szinte lehetetlen próbát nagyon

kevesen állják ki, ezzel magyarázható, hogy olyan kevés papnője van a szektának. Ezt a szertartást a köznyelv a „kígyó csókja”-ként emlegeti. Befejezésként pedig említsünk meg néhány, Ordanon elterjedt kígyófajtát.

Ordan kígyói

Mosolygó kígyó

Köves, sziklás területeken él, 60-70 cm hosszú, közészürke alapon világoskék, világoszöld keresztcsávokat visel. Vackából délután, estefelé bújik elő, szem bogarát szűkíteni, tágítani tudja. Nevét rendkívül bájos mosolyáról kapta - széles szája a fejtető felé görbül -, amit nem tanácsos közelebbről megsejteni. Külsője nem túl feltűnő, de szerencsére nem igen lehet összetéveszteni egyéb, ártalmatlan kígyókkal. Nem támad meg boldogboldogtalant, csak azt, aki megijeszti. Mérge fél órán belül öl. Tapasztalt erdőjárók e hulló arckifejezését találóan „halálmosoly”-nak nevezik.

Tűzkobra

Ordan környékén az egyik legelterjedtebb kígyófaj, Sogron legszentebb állata. Ha egy Sogron-hívő észreveszi, hogy valaki meg akar ölni egy Tűzkobrát - anélkül, hogy erre joga lenne -, köteles akár élete árán is megvédelmezni a szent állatot. A Tűzkobra rendkívül pompás, királyi megjelenésű hulló. Egész teste lángvörös a hasa sárga. Támadó helyzetben láthatóvá válik széles csuklyája, amely szintén izzó-vörös. Vízszín szemének pillantása rémisztően hideg, mégsem e vérfagyasztó tekintetről a leghírhedtebb. A Tűzkobra Ordan legveszedelmesebb mérgekígyója, marása azonnal halált okoz. A homokos, száraz helyeket kedveli.

Hinolkígyó

Kicsiny, mindössze 20 cm-es állat, a zöld, a kék és a zöldeskék különféle árnyalataiban fordul elő. A sötétebb példányok tavakban, a világosabbak pedig folyóvizekben élnek. A fürdőzőknek ajánlatos vigyázni a kígyó esetleg rátekeredhet a bokájukra, s marása bénulást okoz. A mérge hatása egy órán belül elmúlik, ám ez egy mély tó vagy folyó közepén már oly mindegy.

Rémkígyó

Inkább ijesztő, semmint veszedelmes lény, habár megjelenése valóban tragédiához vezethet. Gyümölcsfákon él, narancssárga alapon zöld foltokat visel, de létezik barna színváltozata is. Feje rendkívül keskeny, szája körül a pikkelyek vicsorgó fogakat mintáznak. Szeme riktóan vörös, Fejéből szarvak állnak ki, amelyek csupán gyenge szaruképletek, semmire sem használhatók. Mindez csupán ijesztésre szolgál, gyakorta sikerrel. Nemegyszer előfordult már, hogy a gyanútlan szüretelő úgy megrémült egy ilyen állattól, hogy a mélybe zuhant és nyakát szegte. Mérge nem túl ártalmas, marása gyengéset, majd pár óra alvást okoz. Problémát csak az jelenthet, ha az elgyengült áldozat elfelejt kapaszkodni...

Fekete hóhér

Igazán szép megjelenésű állat, ha sikerül elejteni, bőréből tetszetős övek, hatásos homlokpántok készíthetők. Csillogó kékesfekete színű, fejét sárga pöttyök tarkítják. Hosszúsága átlagos, 60-70 cm. Éjjel indul portyára. Mérge rendkívül erős, a megmart áldozat szörnyű kínok közt leheli ki lelkét. Először szédülni kezd, majd heves görcsök lepik meg. A mérge megtámadja az idegrendszert, a végtagok rángatózni kezdenek, majd lebénulnak. Az áldozat megőrül, végül beáll a halál.

Fojtókígyó

Az Ordan környékén élő leghatalmasabb óriáskígyó; 8-10 méterre is megnőhet. Rátekeredik áldozatára és összeroppantja. Az embert is gyakran megtámadja. Nappal vadászik, az erdős részeket kedveli. Alapszíne zöld; barna, sárga, fekete és fehér foltok tarkítják.

Ostorkígyó

Karcsú és hosszú, villámgyorsan, ügyesen mászik a fák ágai közt, kisebb távolságokon átugrik, szinte átrepül. A zöld ostorkígyó hasa sárga, háta fűzöld két sötétzöld csíkkal. Emberre veszélytelen, tojásokkal táplálkozik. Szemet gyönyörködtető látvány a sávos ostorkígyó. Vékony piros, fehér, sárga, fekete sávjai sűrűn váltogatják egymást, hasa hófehér. Rovarokkal táplálkozik.

Jóval veszélyesebb az az ostorkígyó, melynek egész teste mélybarna, s vékony piros és arany harántsávok díszítik. Marása vakságot okoz.

1994.01.

Szerző: Szabó Kata

Forrás: Rúna magazin I.évf./1.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely